

KEJT
STJUART
JATO

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Kate Stewart

FLOCK

Copyright © 2020 by Kate Stewart

First published 2020 and subsequently reissued by Pan Books, in 2022, an imprint of Pan Mcmillan, a division of Mcmillan Publisher International Limited

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

Ova je za mog brata Tomija, koji hrabro naziva stvari njihovim pravim imenom bez obzira na to u kakvom je društvu. Hvala što si me naučio da je sumnja u redu, ali ne i život u sumnji. Sva ljubav i poštovanje, bato.

Postoji legenda o ptici koja peva samo jednom u svom životu, umilnije od svakog drugog stvora pod kapom nebeskom. Od trenutka kad napusti gnezdo, ta ptica traži trnovito drvo i nema mira dok ga ne nađe. A onda, pevajući među njegovim okrutnim granama, nabada se na najduži, najoštriji trn. I dok umire, uzdiže se iznad sopstvenog samrtnog grča da natpeva ševu i slavuja. Cena jedne takve uzvišene pesme jeste njen život. Ali čitav svet zastane da sluša, a Bog se na nebu osmehuje. Jer ono najlepše može se kupiti samo po cenu velikog bola... ili bar tako legenda veli.

Kolin Mekalou, *Trn u grudima**

* U prevodu Dubravke Srećković Divković, *Laguna*, 2018. (Prim. prev.)

Prolog

ODRASLA SAM BOLESNA.

Dozvoli da pojasnim. Odrasla sam verujući da prave ljubavne priče uključuju mučenika ili zahtevaju veliku žrtvu da bi bile vredne.

Zbog svojih omiljenih knjiga, ljubavnih pesama, filmova, svega što je ostavilo utisak na mene, tugovala sam dugo pošto bih sklopila poslednju stranicu, pošto bi tonovi utihnuli ili se odjavna špica izvrtela.

Zato sam poverovala da je tako, zato što sam *naterala* sebe da verujem u to i odgajila najmazohističkije romantično srce, što je i izazvalo bolest.

Dok sam živela ovu priču, svoju uvrnutu bajku, nisam to znala jer sam bila mlada i naivna. Podlegla sam iskušenju i hranila tu pulsirajuću zver, a ona je postajala sve gladnija sa svakom posekotinom, svakim udarcem, svakom povredom.

To je razlika između fikcije i stvarnosti. Ne možeš ponovo da proživiš svoju ljubavnu priču pošto, kad shvatiš da je živiš, ona se već završila. Bar je tako bilo sa mnom.

I sad, godinama kasnije, uverena sam da sam zbog te bolesti prizvala svoju priču.

I *svi* su bili kažnjeni.

Zbog toga sam ovde, da hranim tu bolest, da patim a možda i da se izlečim. Ovde je sve počelo i ovde moram da završim.

Ovo je avetinjski grad, ovo mesto koje me proganja, koje me je oblikovalo. Nekoliko nedelja pre mog devetnaestog rođendana, majka me je poslala da živim kod oca, čoveka s kojim sam provela samo nekoliko leta kad sam bila mnogo mlađa. Čim sam stigla, otkrila sam da mu biološke dužnosti nisu promenile stav i da važe ista pravila iz detinjstva – da me retko vidi i nikad ne čuje. Trebalo je da se pridržavam najstrožeg režima, ističem u učenju i povinujem njegovim merilima.

U narednim mesecima, kao zatvorenicica njegovog kraljevstva, naravno da sam radila suprotno, upropastila se i još više mu osramotila ime.

Tad se nisam nimalo kajala, bar što se oca tiče, sve dok nisam morala da se suočim s posledicama.

Sad, s dvadeset šest godina, i dalje mi utiču na život.

Jasno mi je da nikad neću preboleti Tripl Fols niti nadživeti vreme koje sam provela tamo. To sam zaključila posle godina protivljenja. Sad sam druga osoba, ali promenila sam se i pre nego što sam otišla. Kad se sve to odigralo, rešila sam da se nikad ne vratim. Ali otkrila sam izluđujuću istinu – da nikad neću moći da živim kao da se to nije desilo. Zbog toga sam se vratila. Da se pomirim sa svojom sudbinom.

Više ne mogu da se ne obazirem na halapljive zahteve organa koji mi pumpa u grudima niti na zvocanje podsvesti. Koliko god to želela, nikad neću biti žena koja može da odbaci, da ostavi prošlost tamo gde joj je mesto.

Dok vozim vijugavim putevima, spuštam prozor jer mi hladnoća prija. Potrebno mi je da utrnem. Čim sam izbila na auto-put, mozak je počeo da mi luduje zbog uspomena koje očajnički pokušavam da potisnem otkako sam pobešla.

Moji snovi odbijaju da me oslobode, snovi i dalje ratuju u mojoj glavi, a gubitak mi slama srce i tera me da ponovo proživljam najteže delove, iznova i iznova u bolnoj petlji.

Godinama sam pokušavala da se ubedim kako postoji život posle ljubavi.

Možda i postoji, ali život nije bio toliko dobar prema meni.

Prestala sam da se pretvaram da nisam ostavila najveći deo sebe između ovih brda i dolina, između mora stabala koje čuva moje tajne.

Iako mi hladan vetar šiba lice, i dalje osećam sunčevu toplotu na koži. I dalje osećam kako njegova prilika zaklanja svetlost, bridenje sigurnosti kad me je prvi put dodirnuo i naježenost koju je taj dodir ostavio.

I dalje ih osećam sve, moje letnje momke.

Svi smo krivi za ono što se desilo – svi služimo svoje kazne. Bili smo bezbrižni i nepromišljeni, uvereni da nas mladost čini neuništivim i oslobađa grehova, a to nas je koštalo.

Sneg lenjo pada prema vetrobranu, poprašuje drveće i pokriva tlo dok se isključujem s auto-puta. Zbog škripanja šljunka pod točkovima, srce mi bije u grlu i ruke mi se tresu. Prolazim pored beskonačnih zimzelenih stabala koja uokviruju stazu i pokušavam da se ubedim kako je direktno suočavanje s prošlošću prvi korak u prevazilaženju onoga što me muči godinama. Ostalo mi je samo ono što obitava u zatvoru koji sam sama podigla. A istina s kojom sam rešila da se suočim konačna je, poražavajuća.

Većina misli da je doživeti sveprožimajuću ljubav blagoslov, ali ja to smatram kletvom. Kletvom koje nikad neću moći da se oslobodim. Nikad neću spoznati ljubav nalik onoj koju sam tamo iskusila pre toliko godina. I ne želim to. Ne mogu. Još sam bolesna od nje.

Nema sumnje da je za mene to bila ljubav.

Koja druga sila bi mogla da bude tako jaka? Koje bi drugo osećanje moglo da izazove zavisnost na granici ludila? Da me natera da radim ono što sam radila i da živim s tim uspomena u ovoj priči o duhovima?

Čak i kad sam predosetila opasnost, prepustila sam se.

Nisam se obazirala na upozorenja. Ponela sam se kao dobrovoljna zarobljenica. Dozvolila sam da ljubav vlada mnome i da me uništi. Sasvim svesna šta se može desiti, igrala sam svoju ulogu i iskušavala sudbinu sve dok me nije pogodila.

Nije mi bilo suđeno da to izbegnem.

Zaustavljam se na prvom semaforu na obodu grada, naslanjam glavu na volan i duboko udišem da se smirim. Uzrujava me što sam i dalje, kao žena kakva sam danas, toliko nemoćna pred osećanjima koja je ovo putovanje probudilo.

Izdišem i bacam pogled na torbu koju sam bacila na zadnje sedište kad sam pre samo nekoliko sati odlučila da dođem. Prelazim prstom po vereničkom prstenu, vrtim ga i ponovo me obuzima griža savesti. Sva nada u budućnost koju sam godinama gradila ugušena je onog trenutka kad sam prekinula tu vezu. Odbio je da uzme prsten, a ja ga još nisam skinula. Težak je, laž na mom prstu. Još jedna žrtva, jedna od mnogih, vremena koje sam provela ovde.

Bila sam verena za čoveka koji bi bio sposoban da se pridržava svojih zaveta, čoveka dostojnog obavezivanja i bezuslovne ljubavi – odanog muškarca s pouzdanim srcem i toplim duhom. I nikad nisam bila poštena prema njemu. Nikad nisam mogla da ga volim onako kako bi trebalo da žena voli svog muža.

On je bio uteha, a prihvatanje njegove ponude značilo bi da sam se pomirila sa sudbinom. Jedan pogled na njegovo lice kad sam otkazala predstojeće venčanje dao mi je do znanja da sam ga uništila istinom.

Istinom da pripadam drugom. Šta god da je ostalo od mog srca, tela i duše pripada čoveku koji ne želi da ima nikakve veze sa mnom.

Bol na verenikovom licu doveo me je do tačke pucanja. Dao mi je svoju ljubav, svoju posvećenost, a ja sam to odbacila. Uradila sam mu ono što je meni urađeno. Nisam poslušala svoje srce, svog gospodara i čudovište, a to me je koštalo Kolina.

Nekoliko minuta pošto sam nas oboje oslobodila, spakovala sam torbu i otisnula se u potragu za daljim kažnjavanjem. Odvezla sam se u noć, znajući da vreme ne znači ništa, da nije važno. Niko me ne čeka.

Prošlo je više od šest godina i ponovo sam na početnoj tački, vraćam se životu od kog sam pobjegla, osećanjima koja mahnitaju dok samu sebe ubeđujem kako nisam pogrešila što sam ostavila Kolina, već da je to bilo nužno zlo kako bih ga oslobodila laži koje sam pričala. Povredila sam ga obećanjima koja nisam mogla da ispunim, a nije bilo šanse da obećavam dalje, da ću ga voleti i negovati u zdravlju i bolesti jer nisam otkrila koliko sam zapravo bolesna.

Nikad mu nisam rekla kako sam dozvolila da budem iskorišćena, opustošena i povremeno unižena do granice izvitoperenosti... i da sam uživala u svakom trenutku. Nikad nisam rekla vereniku kako sam puštala da mi srce krvari – kako sam ga izglednjivala – sve dok nije imalo izbora osim da kuca u prepoznatljivom ritmu koji je odgovarao samo otkucajima drugog srca. Time sam sasekla svaku mogućnost da prepoznam i prihvatim ljubav koja isceljuje umesto one koja povređuje. Jedina ljubav koju sam upoznala i za kojom sam žudela jeste ona od koje sam bolesna, bolesna od žudnje, bolesna od želje, bolesna od potrebe, bolesna od tuge. Ona nastrana ljubav koja za sobom ostavlja ožiljke i slomljena srca.

Ako ne mogu da patim dovoljno da se izlečim dok sam ovde, ostaću bolesna. To će biti moje prokletstvo.

Možda nikad neću dobiti srećan kraj zato što sam se navukla na mračne delove i time propustila svoju priliku. Navikla sam se zbog one godine u kojoj sam se oslobodila kočnica, reagovala na odbijanje i bol, i izgubila moralni kompas.

Postoje stvari koje nećeš naglas izgovoriti. Postoje priznanja koja poštovana žena nikad neće izustiti. Nikad.

Međutim, vreme je da priznam, više sebi nego bilo kome drugom, da sam izgubila šansu za normalnu i zdravu vezu

zato što sam takva kakva sam kao i zbog muškaraca koji su me oblikovali.

Sad samo želim da prihvatim sebe takvu kakva sam bez obzira na to kakav ću kraj dobiti.

Najteže u svemu ovome nije verenik čije sam srce slomila. Najgore je saznanje da jedini muškarac kome je moje srce ikad bilo odano nikad neće biti moj.

Preplavljuje me strepnja kako se još uspomena pomalja. Još mogu da osetim njegov miris, kako se nadima u meni, kap soli u njegovom svršu, da vidim zadovoljan pogled u njegovim polusklopljenim očima. Još osećam prepoznatljivo ushićenje od pogleda koje smo razmenjivali, čujem njegovo mračno kotrljajuće smejuljenje, osećam se celovito od njegovog dodira.

Što sam bliže, to se više uspomena lomi nada mnom. Odlučnost da se suočim s onim što me proganja počinje da se lomi, jedan delić za drugim, zato što imam predstavu kako bi trebalo da izgleda pravi kraj, a više mu ne mogu pobeći.

Možda nema leka, nema života neopterećenog time, ali vreme je da se pobrinem za nedovršena posla.

Neka lov na duhove počne.

PRVI DEO

Tad

Prvo poglavlje

ZAUSTAVLJAM AUTOMOBIL ISPRED ogromne gvozdene kapije da unesem šifru koju mi je Roman dao, ulazim i zinem pri pogledu na ogromno imanje. Jutra i jutro svetlučave trave s raštrkanim drvećem okružuju kućerinu u daljini. Što se više približavam, sve se više osećam kao uljez. Sleva je garaža za četiri automobila – ali obilazim je i odlučujem da se parkiram na kružnom prilazu ispred trema.

Izlazim iz automobila i protežem noge. Vožnja nije bila duga, ali ruke i noge su mi postajale sve teže sa svakim kilometrom. Iako je kuća veličanstvena, deluje mi kao zatvor. A danas mi je prvi dan kazne.

Otvaram prtljažnik, uzimam nekoliko torbi pa krećem stepenicama, prelazeći pogledom po besprekornom tremu. Ništa ne deluje privlačno, osim zemljišta na kome stoji. Sve smrdi na novac.

Nogom zatvaram vrata za sobom i osvrćem se po predvorju u kome stoji usamljeni sto s velikom, praznom vazom koja sigurno košta više od mog automobila. Zdesna je veličanstveno stepenište, a levo trpezarija zvaničnog izgleda. Odlučujem da preskočim obilazak i nameštam telefon između brade i ramena dok teglim torbe na sprat. Ona se javlja posle drugog zvona.

„Ćao, devojko, stigla sam.“

„Kakvo sranje“, odvrća Kristi dok ulazim u dodeljenu mi „ćeliju“ i prelazim pogledom po njoj. Unutra je novi beli krevet s četiri stuba koji je tata naručio zajedno s uparenom vitrinom, komodom i toaletnim stolom. Deluju kraljevski i nemaju nika-kve veze sa mnom, što nije iznenađujuće. On me ne poznaje.

„Samo do sledeće jeseni.“

„To je godinu dana, Sesilija, *godinu dana*. Tek smo maturirale. Ovo nam je poslednje leto pre koledža i tvoja mama baš sad odlučuje da se posveti *sebi*?“

To nije cela istina, ali puštam da Kristi veruje u tu priču zbog majke pošto i dalje ne znam kako da objasnim. Tužna istina je da je majka imala strahovit slom živaca, a to je dovelo do toga da je izgubila posao i nije više mogla da plaća račune. Njen dečko joj je ponudio da živi s njim – ključna reč je *joj*, ne njenom kopiletu. Majka i ja smo uvek bile bliske, ali čak ni ja je više ne prepoznajem. Iako sam davala sve od sebe da budem dobra ćerka, pre nekoliko meseci se povukla u sebe i danonoćno pila „bele ruse“ nedeljama sve dok jednog dana nije prestala da ustaje iz kreveta. Može se reći da me je zapostavila zarad svakodnevnih cirke. Iako sam očajnički pokušavala da razumem i dobijem odgovore koje nije htela da pruži, nisam znala kako da joj pomognem, tako da je nisam gnjavila očevim pravilima, predloženim i uslovljenim, kojih ću morati da se pridržavam dok budem kod njega.

Bilo je zastrašujuće gledati kako se raspada. Nisam htela da joj bilo šta nedostaje dok je u takvom stanju, pogotovo pošto je toliko godina bila samohrana majka. Kad su prilike postale bezizlazne, zamolila sam oca da nastavi da plaća alimentaciju – samo privremeno – dok se majka ne snađe iako je novac koji je slao svakog meseca za njega bio samo kap u moru – cena jednog njegovog odela skrojenog po meri. Odbio je i, ubrzo pošto sam maturirala, potpisao poslednji ček. To je izgledalo kao poslednja isplata za pružene usluge, kao da je moja mama radila za njega.

Ni u najluđim snovima ne mogu da zamislim kako su se oni smuvali ili kako su me baš oni napravili jer nije trebalo da to dvoje imaju decu. Sušte su suprotnosti. Moja majka je slobodnog duha – bar je donedavno bila – i imala je mnogo poroka. Otac je konzervativac koji stalno zanoveta i ima vojničku samodisciplinu. Koliko se sećam, drži se rasporeda koji je tačan kao sat i retko se menja. Budi se, vežba, pojede pola grejpfruta i onda ide da radi dok sunce ne zađe. Kad sam bila mlađa, jedino opuštanje koje je sebi dozvoljavao bilo je nekoliko čašica džina posle napornog dana. To je ujedno i sve što znam o njemu jer otac čuva svoju privatnost. Ostatak mogu da potražim na internetu. Njegova kompanija je među petsto najvećih u Americi, ranije je proizvodio hemikalije, a sad je prešao na elektroniku. Očeva višespratnica nalazi se u Šarlotu, udaljenom nešto više od sat vremena, a glavna fabrika je ovde, u Tripl Folsu. Sigurna sam da ju je podigao ovde jer je tu odrastao i nimalo ne sumnjam da uživa kad svoj uspeh trlja na nos bivših drugova iz razreda pošto neki od njih rade za njega.

Sutra ću i ja početi da radim za njega. Nisam devojka sa starateljskim fondom; bar je tako bilo dok sam živela s mamom u iznajmljenoj oronuloj kući. Za dvadeseti rođendan ću naslediti mnoštvo kompanijskih akcija kao i veliki iznos novca, a znam da je namerno izabrao baš taj trenutak jer ne želi da moja majka dobije i delić njegovog bogatstva. Iz toga se vidi koliko je netrpeljiv prema njoj. Pritom nam godinama daje najmanju moguću svotu; drži mamu na njenom mestu u svom lancu ishrane pa je jasno da ne gaji više nikakva osećanja prema njoj.

Kratko sam iskusila i siromaštvo i bogatstvo zbog njihovih načina života, različitih kao dan i noć, a čim uzmem i akcije i novac, neću se obazirati na očeve želje. Kad to učinim, moja majka nikad više neće raditi. Kakav god uspeh postigla, rešena sam da ga sama zaslužim. Međutim, došla sam ovamo zbog straha od neuspeha i mogućnosti da vera u sebe na kraju može koštati *nju*. Da bih ostvarila svoj naum, moram da se

povinujem njegovom planu, a to znači da budem „zahvalna i da imam dovoljno poštovanja da naučim posao – od najniže lestvice“.

Najteže će mi biti da držim jezik za zubima i ućutkam ogorčenost, ogromnu jer je mogao oboje da poštedi neprijatne godine udvoje da je samo imao jebeno srce kad je reč o ženi koja je obavljala i svoju i njegovu roditeljsku dužnost.

Ne mogu reći da baš mrzim oca, ali ne razumem ni njega ni njegovu surovost koju ništa ne može opravdati, niti ću ih ikad shvatiti. I ne nameravam da godinu dana pokušavam da ga prokljuvim. Kad god je razgovarao sa mnom, komunikacija je uvek delovala prinudno i zbrzano. Uvek je bio neko ko obezbeđuje novac, nikad tata. Poštujem očevu radnu etiku i uspeh, ali nemam ni trunku razumevanja za njegov nedostatak empatije i ledenu hladnoću.

„Dolaziću kući kad god mi se pruži prilika“, kažem Kristi iako nisam sigurna hoće li to biti izvodljivo s mojim radnim rasporedom.

„I ja ću dolaziti tamo.“

Otvaram gornju fioku komode pa ubacujem gomilu čarapa i gački. „Hajde da vidimo šta vrhovni gospodar misli o tome da zauzmeš jednu gostinsku sobu pre nego što se dovezeš, važi?“

„Uzeću sobu u hotelu s majčinom karticom. Ko jebe tvog oca.“

Prasnem u smeh. To zvuči čudno u ogromnoj sobi. „Danas ti moji roditelji nešto nisu po volji.“

„Volim tvoju mamu, ali ne razumem. Možda bi trebalo da je obiđem.“

„Preselila se kod Timotija.“

„Stvarno? Kad?“

„Juče. Samo joj daj malo vremena da se smesti.“

„Dobro...“, zastaje, „zašto tek sad saznajem za to? Znam da je bilo loše, ali šta se stvarno dešava?“

„Iskreno, ne znam.“ Uzdišem, podlegavši ogorčenosti koja me spopada. Ne liči na mene da krijem bilo šta od Kristi. „Ona

prolazi kroz nešto. Timoti je fin čova i imam poverenja u njega kad je o njoj reč.“

„Ali nije hteo da se preseliš kod njega.“

„Iskreno, odrasla sam, a on i nema mnogo prostora.“

„I dalje me zanima zašto joj *sad* ne smeta da živiš kod oca.“

„Rekla sam ti, moram da radim godinu dana u fabrici kako bih je zbrinula. Ne želim da brinem o njoj dok sam na koledžu.“

„To nije tvoja dužnost.“

„Znam.“

„Ti nisi roditelj.“

„Obe znamo da jesam. I posvetićemo se našim planovima čim se vratim.“

Iznenadila sam se kad je otac pristao da dva semestra pohađam državni koledž umesto da me natera da pauziram godinu i sledeće se upišem na prihvatljiviji. Trošak će pasti na njega pošto je on jedini izvor mog fonda za školovanje. Ta pobeda za vreme pregovora otkrila je da toliko želi da istera svoje da je spreman na ustupke – što ne ide uz njegovu narav koja bi sve da kontroliše.

Osvrćem se po sobi. „Nisam provela više od jednog dana s njim ili letovala ovde od svoje jedanaeste godine.“

„Zašto?“

„Uvek je postojao neki razlog. Tvrdio je da zbog prekookeanskih putovanja i širenja kompanije ne može da se stara o meni nedeljama ili mesecima zaredom. A zapravo sam dobila menstruaciju, porasle su mi sise i postala sam drčna, a on nije mogao da se nosi s tim. Mislim da se Roman najviše plaši toga da bude pravi roditelj.“

„Čudno je što zoveš oca po imenu.“

„Ne radim to pred njim. Kad sam ovde, oslovljavam ga s gospodine.“

„Nikad ne pričaš o njemu.“

„Zato što ga ne poznajem.“

„I, kad počinješ da radiš?“

„Smena mi je od tri do jedanaest, ali sutra imam orijentaciju.“

„Javi se kad završiš. Pustiću te da se raspakuješ.“

Shvatam da ću kad završimo razgovor ostati potpuno sama u tihoj sobi, tihoj kući. Roman nije imao ni toliko obzira da me dočeka pre nego što se smestim.

„Si?“ Kristi zvuči nesigurno, a to se slaže s onim što osećam.

„Uh, sranje. Dobro, sad me je spopalo.“

Otvaram francuska vrata što vode na moju ličnu terasu i gledam besprekorno održavano imanje. U daljini se ne vidi ništa osim pokrivača najzelenije trave pokošene u dijagonalnom obrascu. A iza travnjaka gusta šuma okružuje predajnik. Bliže kući je dobro održavana bašta koja odiše južnjačkom raskoši. Visterija pokriva nekoliko senika koji zaklanjaju fontane sa statuom. Živice obrasle potkresanim orlovim noktima stoje ispred ograda. Povetarac mi želi tihu dobrodošlicu i šalje mi više cvetnih mirisa do nosa. Po celom dvorištu su strateški postavljene klupe s debelim jastucima i odlučujem da će mi to biti kutak za čitanje. Veliki svetlucavi bazen izgleda primamljivo, pogotovo zato što su počele letnje vrućine, ali još se nisam dovoljno opustila da bih ga koristila.

„Bože, kako je čudno.“

„Možeš ti to.“

Njen nervozan glas me uznemiruje. Sad smo obe nesigurne i strah mi raste zbog toga.

„Nadam se.“

„Vратиćeš se kući za malo više od godinu dana. Samo što nisi napunila devetnaest, Si. Ako ti bude grozno, možeš da odeš.“

„Tako je.“ To jeste tačno, ali moj dogovor s Romanom je druga priča. Ako odustanem od posla u fabrici, izgubiću bogatstvo, bogatstvo koje može da izbriše majčine dugove i lepo je obezbedi do kraja života. Ne mogu – neću – to da joj uradim. Ubijala se od posla kako bi se starala o meni.

Kristi razume moje oklevanje.

„To nije tvoja obaveza. Bila je njena dužnost da se brine o tebi, Si. To je *roditeljska* dužnost i nikad ne bi trebalo da osećaš obavezu da vratiš istom merom.“

U pravu je, znam da jeste, ali dok gledam Romanovu beživotnu palatu, shvatam da mi mama nedostaje više nego ikad. Možda osećam prekomernu zahvalnost prema njoj zbog razdvojenosti i očevo ponašanja. Kako god bilo, želim da se staram o majci.

„Znam da me majka voli“, govorim više sebi nego Kristi. Mamino povlačenje, od života, od *mene*, posle toliko zajedničkih godina, bilo je okrutno i zbunjujuće iznenađenje.

„Pa, ja te prva ne bih krivila kad bi se otrgla. Znaš da volim tvoju mamu, ali čini mi se da nijedan tvoj roditelj trenutno ne zaslužuje poštovanje.“

„Roman je podnošljiv, jeste strog, ali izdržali smo nekoliko leta. Pa, uspevali smo da izbegavamo jedno drugo nekoliko leta. Ne želim da se zbližimo, već samo da preživim. Ova kuća deluje... hladno.“

„Nikad nisi bila tamo?“

„Ne u ovoj kući. Podigao ju je tek pošto sam prestala da dolazim za letnje raspuste. Mislim da uglavnom živi u svom stanu u Šarlotu.“ Naspram vrata moje sobe nalaze se još jedna. Otvaram ih i odahnem kad vidim gostinsku sobu. Na vrhu stepenica s leve strane je međusprat koji gleda na predvorje u prizemlju što vodi do dugačkog hodnika s još zatvorenih vrata. „Izgledaće kao da živim u muzeju.“

„Ovo je grozno.“ Kristi uzdiše, ali više zvuči kao da je zavilela. Razumem njenu ogorčenost. Drugarice smo od prvog srednje i nismo se razdvajale ni dana otkako smo se upoznale. Ne umem da se snađem u životu bez nje i, iskreno, ne želim to da radim. Ali izdržaću zbog majčine dobrobiti. Malo više od godinu dana u uspavanom gradiću usred planina Blu Ridž i biću slobodna. Mogu samo da se nadam da će vreme proleteti.

„Samo nađi neku razonodu. Po mogućstvu s penisom.“

„To je tvoje rešenje?“ Vraćam se u svoju sobu pa izlazim na terasu.

„Znala bi kad bi pružila šansu samo *jednom*.“

„Već sam to uradila i videla si kako je ispalo.“

„Oni su bili klinici – nađi *muškarca*. Videćeš i sama, devojko. Ludo ćeš se zabavljati kad upoznaš ljude.“

„Trenutno me zaboje za to.“ Zurim u predivan planinski pogled odmah iza privatne šume. „Moj život se okrenuo naglavačke. Ovo je tako čudno.“

„Mogu misliti. Glavu gore. Zovi me sutra posle orijentacije.“

„Važi se.“

„Volim te.“

Drugo poglavlje

PSUJEM KAO KOČIJAŠ dok se parkiram u zadnjem redu fabričkog parkirališta pa se brzo probijam kroz more automobila do predvorja. Posle sinoćne uštogljene, dosadne večere s ocem, samo mi još fali pridika o tačnosti. Tih sat i nešto koliko sam morala da provedem pod njegovim ispitivačkim pogledom dovoljno je da budem zahvalna što ću raditi gotovo svake noći.

Otvaram staklena vrata i ostavljam sunčevu toplotu za sobom. Sama zgrada deluje prastaro. Iako lakirane, podne pločice su napukle i boja se ljušti posle decenija upotrebe. Nasred predvorja je velika paprat u saksiji koja pruža utisak o postojanju života, ali na drugi pogled shvatam da je plastična i pokrivena paučinom. Usamljeni radnik obezbeđenja koji izgleda kao da je ostavio najbolje godine za sobom dokono stoji, a za pultom je starija, lepo obučena žena s lukavim sivim očima.

„Dobar dan, ja sam Sesilija Horner. Došla sam na orijentaciju.“

„Znam, gospođice Horner, poslednja vrata s leve strane“, odgovara i pokazuje niz hodnik, odmeravajući mi haljinu. Pošto me je otkočila, prolazim pored nekoliko praznih kancelarija pa, tačno na vreme, pored žene koja pridržava vrata onima koji su poslednji pristigli. Dočekuje me toplim osmehom – čini

mi se jedinom toplim ovde – dok se stresam u hladnoj zgradi. Kaže mi da popunim identifikacionu pločicu, što i radim pa je kačim za letnju haljinu za koju sam se odlučila danas dok još ne moram da nosim ispranu uniformu što me čeka u plakaru. Pritiskaju me pogledi ljudi koji već sede, tako da se smeštam za najbližu klupu.

Prostorija je mračna. Jedina svetlost dopire s projektorskog platna na kome štampanim slovima piše „Dobro došli“ iznad loga *Horner tehnologije*.

Nikad se nisam ponosila svojim prezimenom. Koliko znam, ja sam greška koju je Roman napravio pre mnogo godina, ali je imao dovoljno novca da to zabašuri. Ne zavaravam se da ćemo ikad postati bliski. Ne gleda me s istom surovom ravnodušnošću kao moju majku – za vreme retkih susreta kojima sam prisustvovala – ali svakako ne razmišlja mnogo o meni.

Sinoćna večera bila je neprijatna, blago rečeno, a razgovor usiljen. Danas sam ovde da bih radila ono što otac hoće. Još jedan zaposleni mrav u njegovoj industrijskoj farmi. Čini mi se da time pokušava da me nauči životnoj lekciji kako se naporan rad isplati, ali to mi nije strano. Kupujem sama sebi otkako sam dovoljno odrasla da bih radila; kupila sam svoj prvi automobil i plaćala osiguranje od plate. On ne može da me nauči ničemu, toliko znam. Ne sumnjam da ću postajati sve ogorčenija što se duže budem povinivala njegovim zahtevima i onome što je naumio za mene.

Ovo je za mamu.

Žena koja me je dočekala na vratima odlazi u prednji deo prostorije pa nam se osmehne. „Izgleda da smo skoro svi tu pa hajde da počnemo. Ja sam Džeki Braun – da, kao film“, niko se ne nasmeje. „Radim u *Horner tehu* osam godina. Direktorica sam kadrovske službe i drago mi je što ću biti vaša domaćica na orijentaciji. Kako bismo se upoznali, volela bih da svako ustane i ukratko se predstavi.“

U prvom sam redu, tako da klima glavom prema meni. Nerado ustajem i obraćam joj se umesto da se okrenem prema ostalima.

„Ja sam Sesilija, *ne* kao pesma. Nova sam u gradu. Hoću odmah da raščistim nešto i kažem vam da je moj otac vlasnik ove fabrike, ali ne želim da se zbog toga drugačije ponašate prema meni. I obećavam da neću drukati ako neko napravi dodatnu puš-pauzu ili voli popodnevno uživanje* u domarevoj ostavi.“

Po tome kako Džeki Braun pilji u mene, jasno mi je da joj se ne dopada kako sam se predstavila, ali čujem kikot iza sebe. Sedam i psujem u sebi zato što moja ogorčenost ne može da se pritaji prvih nekoliko minuta orijentacije. Nije pametno čačkati mečku već prvog dana i uopšte ne sumnjam da će moj otac čuti za ovo. Međutim, ako se izuzmu neminovne posledice, ne mogu reći da se kajem. Stoti put podsećam sebe da radim ovo zbog mame i zaklinjem se da ću zauzdati drskost, bar dok ne istekne probni rad.

„Sledeći, iza nje.“

Neko se pokreće i do mene dolebdri dašak kedrovine pre nego što muški glas progovori. „Šon, nisam u srodstvu s glavnim bajom i ovo mi je drugi put da radim u *Horner tehu*. Otišao sam nakratko. I mnogo bi me radovalo popodnevno uživanje u domarevoj ostavi.“ Čujem prigušen smeh i licem mi se širi osmeh – prvi posle nekoliko dana.

Delom se okrećem na stolici da pogledam preko ramena. Pogled mi uzvraćaju razgaljene oči boje lešnika. Iz pogleda mu izbija tolika silina da se ježim. Stoji nekoliko koraka dalje, pri prigušenom svetlu, a ja se divim njegovim privlačnim crtama lica i neverovatnoj građi ispod majice zategnute preko grudi i uskih tamnih farmerki. Seda i kratko buljimo jedno u drugo.

* *Afternoon Delight* je pesma grupe *Starland vokal bend*, a odnosi se na popodnevni seks, najčešće spontan. (Prim. prev.)

Već postaje neprijatno, ali čekam nekoliko sekundi pre nego što se okrenem nazad prema Džeki Braun.

„Dobro došao natrag, Šone. Možemo li da se uzdržimo od takvih opaski?“

Potrebno je mnogo truda da sakrijem širok osmeh. I dalje osećam njegov pogled na sebi dok ostali ustaju da se predstave.

Možda ovo ipak neće biti tako strašno.